

Кресида Коуел - „Как да говорим драконски“

Представи си времето, когато е имало ДРАКОНИ – някои от тях, по-големи от планински масив, дълбоко похърквали в океанските глъбини; други, по-дребни и от нокътчето на кутрето ти, подскачали из тревите.

Представи си времето на ВИКИНГСКИТЕ ГЕРОИ, когато мъжете били истински мъже, а жените също били доста мъжествени и дори някои бебета се раждали с окосмени гърдички.

А сега си представи, че си момче на име Хълцук Кръвожадни Херингски Трети, което още няма дванайсет години и е много далеч от героя, когото баща му би искал да има за свой син. Това момче, разбира се, бях аз, ала то остана толкова далеч в миналото, че сега ще ти разкажа за него, сякаш ми е напълно непознато.

И така представи си, че това непознато момче, този бъдещ герой, не съм бил аз, а ТИ.

Ти си дребосък. Имаш червена коса. Още не го осъзнаваш, ала си на път да изживееш най-голямата опасност в живота си... Когато остарееш като мен сега, ще наречеш този епизод „Моята първа схватка с Римската империя“ и дори от дистанцията на времето той ще те кара да настръхваш целия, а косъмчетата по сбръчканата ти увиснала кожа ще се изправят като космите на четка, колчем си спомниш за рисковете и опасностите, с които си се сблъсквал по време на страховитото приключение...

В един мъглив ден в една студена, мразовита страна преди много, много години седем малки викингски лодки се носеха по Морето известно като ваната на Один. Мъглата бе погълнала Миролюбивата страна на север и остров Бърк на запад и наистина бе налпала такива големи части от всичко наоколо, че лодките сякаш се носеха по небето напълно откъснати от земната повърхност и плаваха високо, високо във въздуха покрай бреговете на облаците.

В първата лодка — „Глъстия шопар“ — бе седнал Храчко Оригвалски, двуметров великан с теснички космати шорти, чиито мускули на краката бяха толкова големи, че имаха свои собствени мускули, а брадата му напомняше на ударен от гръм таралеж. Храчко беше учител, отговорен за Програмата за обучение на пиратите на остров Бърк, а настоящото плаване през мъглата беше част от урока по абордаж на вражески кораб. Във всяка една от шестте малки като момчетата лодки, които следваха „Глъстия шопар“, седяха по две момчета — учениците на Храчко, младите членове на племето на хулиганите косматковци.

— ХАЙДЕ, ГАДНИ ПРЪСКИ ОТ МОМИЧЕШКИ СОПОЛИ! — викаше Храчко тъй гръмогласно, че се чуваше на километри в морето. — СЕГА ЩЕ УПРАЖНЯВАМЕ АБОРДАЖ НА ВРАЖЕСКИ КОРАБ, КАТО ИЗПОЛЗВАМЕ ЛЕСНАТА МИШЕНА — КОРАБ НА РИБАРИ ОТ МИРОЛЮБИВАТА СТРАНА... КОЙ ЩЕ КАЖЕ ПЪРВОТО ПРАВИЛО НА ЗАСАДАТА?

— ИЗНЕНАДАЙ ВРАГА, ГОСПОДИНЕ! — извика Сополак Смръдняк — високо, неприятно момче със самодоволно изражение на лицето и с огромни ноздри, под които беше набол малък мустак.

— Много добре, Сополак — замърка Храчко Оригвалски, след което продължи гръмогласно: — В ГЪСТА МЪГЛА КАТО ТАЗИ КОРАБЪТ ЖЕРТВА НЯМА ДА ВИДИ, ЧЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАТЕ!

„Но могат да ни чуят“, помисли си Хълцук Кръвожадни Херингски Трети и впери мрачен поглед в мъглата, „освен ако, разбира се, имаме късмет да попаднем на съвършено глухи рибари от Миролюбивата страна...“

Доста изненадващо Хълцук Кръвожадни Херингски Трети е герой на нашата история. Казвам изненадващо, защото първото, което правеше впечатление във външността му,

бе нейната обикновеност. Беше дребен, с леко луничаво, най-обикновено лице, което няма и да забележите в тълпата.

Неговият дракон Беззъбчо, който в момента спеше дълбоко в пазвата на Хълцук, бе също толкова обикновен колкото и господаря си. Единственото необичайно нещо у Беззъбчо бяха неговите малки размери. Беше два пъти по-дребен от драконите на останалите момчета.

А както можете сами да предположите, това не бе за хвалба.

Крясъците на Храчко събудиха малкото драконче. То провря нос от разкопчаната Хълцукова риза.

— Каква става? - попита сънено на драконски език то.

— О, нищо необичайно — прошепна в отговор Хълцук и почеса Беззъбчо между рогата. (Беззъбчо обичаше да го чешат.) — Храчко крещи, Соплак се фука, а ние се носим в мъглата и студа, вместо да си седим на топло пред съскация огън... можеш отново да заспиш, ако желаш.

Беззъбчо се изкикоти.

— Вие, вввикингите, сте лудди като скумрии — заяви той. — Ссъбуди Беззъбчо за обяд...

После отново се сви на топло до Хълцуковата лява подмишница и продължи да спи.

Хълцук беше в една лодка със своя най-добър приятел Рибоног, който бе по-мършав дори от Хълцук и с дългите си крака приличаше на паяк; беше кривоглед и страдаше от астма. Рибоног вдигна ръка.

— Много е хубаво, че няма да ни видят, господине — заразвива съображенията си той, — но как ще ги видим ние, за да се приближим до тях?

— Ала-бала, нещастен планктон — ечна гласът на Храчко, който бе много доволен от себе си. — Рибарските кораби на Миролюбивата страна винаги са следвани от ята дребни черногърби морски дракони, които се надяват добре да си похапнат. Трябва само да тръгнеш по врявата и ще се озовеш пред някой от техните кораби. После се изравняваш с него и надаваш бойния вик на хулиганите: повтаряйте след мен... ЙААААААА! — провикна се Храчко Оригвалски.

— ЙААААААА! — провикнаха се в отговор десет момчета и размахаха шпагите си като луди.

— Йааааа! — последваха ги Хълцук и Рибоног, ала не тъй въодушевено.

— Миролюбивите се ужасяват от нас, хулиганите, само Один знае защо... Ха така, момци — грабват по един шлем от техните и ми го носите, за да докажете, че успешно сте приключили упражнението. ПРОСТО Е — ВСЕ ЕДНО ДА ОТКРАДНЕТЕ БОНБОНКИ ОТ БЕБЕ! — викна Храчко Оригвалски. — Ох, за малко да забравя. Ама че съм глупак... — засмя се Храчко нехайно. — Трябва да имате предвид, че В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ НЕ БИВА ДА ИЗЛИЗАТЕ ОТ ЗАЛИВА. Това е МНОГО ВАЖНО, защото на юг оттук преминава Лятното течение, което е топло, а вие добре знаете кой обитава Лятното течение...

— Акулоподобните дракони — втрещи се Рибоног.

— Точно така, Рибоног — извика Храчко. — Сигурен съм, че нашият експерт по естествена история Хълцук може да ни разкаже за акулоподобните.

— Разбира се, господине — отговори Хълцук, щастлив, че му задават въпрос от любимата му материя — драконите.

Измъкна от джоба си малък, орфан бележник, на който с големи, разкривени букви пишеше „Как да говорим драконски“. Тук Хълцук пазеше своите бележки върху езика на драконите, както и описанията на различните видове дракони и техните навици.

— Е — захвана Хълцук, който с труд разчиташе собствения си почерк. — Акулоподобните са дракони, наподобяващи акулите. Възрастните екземпляри достигат до шест метра дължина, имат поне пет реда зъби...

— КАРАЙ НАТАТЪК, МОМЧЕ! — изкрещя Храчко.

— Те са изключително месоядни и не само обират храната около корабите, а се качват на борда и нападат где що видят... На сушата тичат по-бързо от хората... Ако мога да направя предложение, господине, ще кажа, че ако има и най-малка вероятност да се сблъскаме с акулоподобни тук, би трябвало тутакси да напуснем залива.

— В името на Тор, момче — ухили се Храчко Оригвалски, — ако имаш такова отношение към нещата, никога няма да излезеш от дома си. Тренирам ви, за да станете пирати, а не домошари.

— Какво ще стане, ако се изгубим, господине? — изплака Рибоног.

— Да се изгубите ли? — изсумтя Храчко. — Да се ИЗГУБИТЕ! Викингите не се ИЗГУБВАТ!

— Да ви призная честно, господине — присмя се Сополак Смръдняк, — не виждам защо не изхвърлите Хълцук Безполезния и неговото рибоного недоразумение от племето и то на часа. Те са срам за всички нас.

Хълцук и Рибоног гледаха окаяно.

— Ами погледнете лодката им, господине — продължи с подигравките Сополак. — Ние сме викинги, най-добрите корабостроители, познати в древността, господине. Нескопосен сал като техния ни прави смешни.

— Мислиш се за голям умник, Сополак — отвърна решително Хълцук, — но трябва да знаеш, че тази лодка може да се движи много по-бързо, отколкото си представяш. Не всичко зависи от външния вид, разбра ли...

За зла беда Сополак имаше право.

„Дръзновена кайра“ не беше лодка, а плаващо корито.

Беше построена от Хълцук и Рибоног в часовете по корабостроене, а и двамата бяха пълна скръб по дърводелство. Нещо в дизайна все не беше наред и вместо да е тясна и дълга като викингска лодка, тя стана почти кръгла. Мачтата ѝ бе твърде висока и даваше крен наляво, така че при ветровито време лодката се въртеше в кръг. Освен това пропускаше вода. На всеки половин час Рибоног или Хълцук трябваше да изхвърлят морската вода, която се събираше на дъното ѝ, с Хълцуковия шлем (шлемът на Рибоног също пропускаше).

Храчко Оригвалски погледна към „Дръзновена кайра“ и замислено рече:

— Хммм. Вероятно си прав, Сополак. ХАЙДЕ! — продължи той с рязък глас. — При първия звук на тръбата ми упражнението започва.

Той вдигна извития рог към устата си.

— Ооооо, подскачащи медузи! — изстена Рибоног. — Как МРАЗЯ упражненията от пиратската програма! Ще се изгубим... ще потънем... Акулоподобните бавно ще ни схрускат...

— ПИСУУУУК! — изписка тръбата.

Мъглата се вдигна с последния звук на тръбата и за миг заливът пред очите им се откри целият. От дясната си страна, където се виждаше сивият силует на Миролюбивата страна, те зърнаха бледите очертания на четири-пет корабчета на миролюбивите рибари, заобиколени от рояци писукащи черногърби морски дракони.

— Ей там! — изкрещяха Остронож и Тиквоч Млад ши и обърнаха лодката си „Гарвана“ към тях.

— Всичко е под контрол, Рибоног! — викна Хълцук развълнувано. — Виждам накъде се движим! — Хълцук с такъв замах дръпна руля, че Рибоног заби нос в дъното на лодката, където се бе насъбрала още вода.

Вятърът подхвана платната и засили „Дръзновена кайра“ напред, след останалите... Ала Хълцук не бе забелязал лодката на Сополак „Врабоястреб“, която със страшна сила пореше вълните след тях.

„Врабоястреб“ бе тънка, подла и гладна като самия Сополак. Красива и изящна, изработена от брястово дърво, тя имаше толкова остър нос, че цепеше водата както брадвичка би сцепила нечий череп. На руля стоеше Кучипръд Умника, най-добрият приятел на Сополак — огромно косматомомче с халка, нанизана на носа, което пръхтеше от смях, а сополите му летяха във всички посоки.

— Напред, Пламке — прошепна Сополак Смръдняк и неговият дракон — лъскав кървавочервен чудовищен кошмар — подскочи от рамото му и с яростен писък се блъсна в Хълцук изотзад.

Пламка налетя на Хълцук и килна с нокти шлема над очите му. Втрещеният Хълцук изпусна руля и в същия миг „Врабоястреб“ заби нос в борда на „Дръзновена кайра“, като силно го деформира.

— Извинявай много, Безполезни! — присмя му се Сополак Смръдняк, докато „Врабоястреб“ го отминаваше, незасегнат от сблъсъка. — Трогателният ти сал е толкова малък, че не го забелязахме!

— Хърр-хърр-хърр — хохотеше Кучи пръд Умника.

Сблъсъкът запрати „Дръзновена кайра“ встрани и тя започна да се върти в кръг. Дълго се въртя като замаян морски таралеж. Най-после Хълцук възобнови контрола над лодката, а Рибоног с тихи стенания се надигна от дъното ѝ.

„Дръзновена кайра“ направи едно последно завъртане и бавно тръгна напред. Ала отново се спусна мъгла и този път тя бе дори по-гъста от преди. След въртенето Хълцук изгуби представа за посоките и не знаеше накъде да поеме. А когато и последните звуци от смеха на Сополак и Кучипръд утихнаха, те продължиха пътя си в призрачна тишина.

— Къде са останалите? — попита Рибоног.

— Шшшшт — сгълча го Хълцук. — Опитвам се да чуя нещо.

Десетина минути момчетата мълчаха.

Единственият шум, който достигаше до ушите им, бе плисъкът на водата в лодката и бръснещият вятър, който издуваше платното. Те вече се плъзгаха доста бързо, но къде отиваха? Хълцук и Рибоног напрегнаха очи в мъглата и наостриха уши в тишината, като отчаяно се мъчеха да доловят някакъв звук, какъвто и да е.

Ала не чуваха нищо. Възможно бе всичко да се дължеше на Хълцуковото въображение, но му се стори, че внезапно наоколо стана мъничко по-топло, а когато потопи ръка във водата, усети, че тя сякаш не бе толкова ледена, колкото бе дотогава. И в същия миг се сети за Лятното течение и акулородобните и страх прониза сърцето му, а носещата се над водата призрачна мъгла започна да приема очертанията на акулови перки...

— Интересно — попита Рибоног с деловит тон — как точно нападат акулородобните?

— Ами — отвърна Хълцук, като отново промени посоката с надеждата да се задържат в безопасните води на залива — акулородобните ще те нападнат само ако си ранен. Дори да не си във водата, те долавят мириса на кръв, който ги подлудява. И тъй като освен перки имат и крака, те се КАЧВАТ НА БОРДА и те хващат. Оттам идва и прякорът им „дракони пирати“, тъй като, макар да живеят не повече от десет минути извън водата, те издърпват в морето, където те убиват.

— О, блестящо! — възкликна Рибоног и се заглежда от глава до пети да види дали няма охлузвания по себе си. — Мислиш ли, че екземата ще ги привлече, или става въпрос за истински порезни рани?

— Не съм сигурен — отвърна Хълцук. — Никога не съм виждал акулороден дракон.

— Става от хубаво по-хубаво — рече Рибоног. — Понякога съм много щастлив, че съм се родил викинг, а не римлянин. (Римляните — властно племе, което искаше да се наложи в целия свят и беше много близо до това да изпълни желанието си — бяха смъртни врагове на викингите.)